

Sygn. akt II AKz 333/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tomasz Szymański
Protokolant:	sekr. sądowy Natasza Żak

po rozpoznaniu w sprawie wnioskodawcy

J. B. (1)

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie

zażalenia wniesionego przez wnioskodawcę

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt III Ko 213/15

w przedmiocie zawieszenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie
2. na zasadzie art. 98 § 2 kpk odroczyć sporządzenie uzasadnienia na okres 7 dni.

Sygn. akt II AKz 333/15

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II Wydział Karny

z dnia 9 września 2015 roku

Postanowieniem na postanowienie z dnia 4 sierpnia 2015 roku, sygn. akt III Ko 213/15 Sąd Okręgowy w Krakowie zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie uzasadniając zaskarżone rozstrzygnięcie tym, że dla prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku J. B. (1) o odszkodowanie i zadośćuczynienie za jego tymczasowe aresztowanie niezbędne jest poznanie i uwzględnienie w orzeczeniu treści prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w której do tymczasowego aresztowania doszło. W konsekwencji Sąd Okręgowy, uwzględniając, że sprawa w której wnioskodawca J. B. (1) jest oskarżonym, jest na etapie wstępnym i do przeprowadzenia na rozprawie pozostała znaczna ilość dowodów oraz że prawomocne orzeczenie zostanie wydane dopiero za kilka miesięcy, przyjął, że stanowi to długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie.

Powyższe postanowienie zaskarżył osobistym zażaleniem wnioskodawca, w którym podniósł, że akta sprawy jasno wskazują, że oskarżeni przyznali się do wszystkich czynów, są niewątpliwie winni oraz złożyli wnioski o dobrowolne podanie się karze, co przesądza w ocenie skarżącego o niezasadności argumentów Sądu Okręgowego wskazanych za koniecznością zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przed dniem 1 lipca 2015 roku, czyli przed wejściem w życie art. 1 pkt 190 – 199 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013, poz. 1247 z późn. zm., dalej: „ustawa nowelizująca”), które w dość istotny sposób zmodyfikowały rozdział 58 Kodeksu postępowania karnego na gruncie tegoż kodeksu, m. in. w orzecznictwie tutejszego Sądu Apelacyjnego wyrażany był pogląd, że „uprawnienie do wystąpienia z żądaniem, o jakim mowa w art. 552 § 4 k.p.k., powstaje w dacie zaprzestania stosowania tymczasowego aresztowania, co oznacza, iż dopuszczalne jest złożenie wniosku o odszkodowanie oraz zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie przed uprawomocnieniem się orzeczenia kończącego postępowanie karne w sprawie, w której orzeczono ten środek zapobiegawczy, jeżeli nie jest on już stosowany” (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II AKz 105/13, LEX nr 1321953).

Stanowisko takie dominowało także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. uzasadnienie uchwały (7) Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 roku, I KZP 28/07, OSNKW 2007/10/70, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2008 roku, II KK 293/07, OSNKW 2008/6/48 oraz głosę do tego wyroku autorstwa M. Zbrojewskiej i Ł. Chojniaka w OSP 2009/2/23).

W przedstawianej na uzasadnienie tego stanowiska argumentacji, podkreślano przede wszystkim, że termin, od którego osoba uznająca, iż zastosowane wobec niej tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne, ma prawo wystąpić z roszczeniem odszkodowawczym, nie został wskazany przez przepisy rozdziału 58 k.p.k. Kontekst systemowy tej regulacji nakazuje jednak wzięcie pod uwagę, że zgodnie z ogólną zasadą prawa cywilnego, przy deliktach samoistnym źródłem zobowiązania jest na ogół fakt wyrządzenia szkody, za którą ustawa czyni kogoś odpowiedzialnym (W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania. Zarys wykładu, Warszawa 2002, s. 197; G. Bieniek (red) Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2002, s. 218;). Przeniesienie tej zasady na grunt reżimu odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania prowadziło zwolenników wskazanego stanowiska do wniosku, że osoba, wobec której stosowano niesłusznie ten środek zapobiegawczy, nabywa uprawnienie do żądania naprawienia przez Skarb Państwa wyrządzonych jej szkód i krzywd z chwilą ich powstania, przy czym określenie i oszacowanie zaistniałych szkód i krzywd jest z reguły możliwe dopiero po zakończeniu stosowania tymczasowego aresztowania. Ponadto zwracało się uwagę na fakt, że przepisy art. 58 k.p.k. kreują po stronie podmiotów prawa określone uprawnienia, o istotnym z punktu widzenia pryncypiów państwa prawa charakterze, wobec czego zgodnie z domniemaniem interpretacyjnym *in dubio pro libertate*, należało przyjmować taką interpretację swoistego milczenia ustawodawcy w interesującej tu kwestii, która poszerza, a nie ogranicza zakres praw i wolności.

W dyskursie nad tym zagadnieniem wskazywano również, że skoro instytucja odszkodowania i zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie ma charakter gwarancyjny, to też swego rodzaju zawieszenie uprawnienia do domagania się sprawiedliwej kompensaty szkód i krzywd wynikłych z wykonania niesłusznego tymczasowego aresztowania byłoby jaskrawo sprzeczne z wartościami i zasadami wpływającymi z Konstytucji RP (art. 41 ust. 5) oraz ratyfikowanych traktatów międzynarodowych (art. 5 ust. 5 EKPC oraz art. 9 ust. 5 MPPOiP).

Argumentowano dotychczas, że na gruncie ustawy karnoprosesowej w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 roku żaden przepis nie dawał podstaw do twierdzenia, że brak zakończenia postępowania karnego w sprawie, w której było stosowane tymczasowe aresztowanie, czyni niedopuszczalnym złożenie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie

za niewątpliwie niesłuszne stosowanie tego środka przez osobę, która była tymczasowo aresztowana. W szczególności, nie stanowił takiej podstawy art. 555 k.p.k. w brzmieniu przed 1 lipca 2015 roku (tak uprzednio – bez przedstawienia argumentacji – P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Tom III. Komentarz do art. 468-682, Warszawa 2007, s. 385). Przyjmowano, że przepis ten wyraźnie w swej treści wskazywał, że dotyczył przedawnienia roszczenia, natomiast początek biegu terminu tego przedawnienia wyznacza w sposób niezależny od wymagalności roszczenia z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania (L. Paprzycki, Komentarz aktualizowany do art. 555 k.p.k., LEX/el 2012, t. 9;).

Wskazać też należy, że w związku z brakiem odpowiedniego uregulowania kodeksowego w orzecznictwie przyjmowało się, że zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kar orzeczonych w tej samej lub innej sprawie wyłącza późniejsze skuteczne wystąpienie z roszczeniem o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania za ten sam okres, podobnie jak wcześniejsze uzyskanie odszkodowania lub zadośćuczynienia wyłącza zaliczenie objętego nim okresu na poczet takich kar (tak uchwała (7) Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 roku, I KZP 28/07, OSNKW 2007/10/70, przy czym jednakże zaznaczyć też trzeba, że stanowisko to było krytykowane przez część doktryny, ze wskazaniem na możliwość orzeczenia o odszkodowaniu lub zadośćuczynieniu za dany okres oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania mimo jego wcześniejszego zaliczenia na poczet orzeczonej kary, zob. glosy do powołanej uchwały P. Domagały, Prokurator 2008, nr 4, s. 93 i n. oraz K. Pachnika LEX/el 2010; także wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 2014-09-18, sygn. II AKa 185/14, wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 2014-07-17, sygn. II AKa 192/14, gdzie wskazywano, że konieczne jest ustalenie czy pozbawienie wolności wykonywane w tym rybie nie było bardziej dotkliwie niż wykonanie kary po prawomocności wyroku).

Odnosić należy również, że na gruncie przepisów Rozdziału 58 w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 roku, co do momentu, w którym możliwe jest skuteczne złożenie wniosku o zasądzenie odszkodowania z tytułu stosowanego niesłusznie tymczasowego aresztowania w doktrynie prezentowane był także odmienne od stanowiska zajętego przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 3 marca 2008 roku, sygn. II KK 293/07 poglądy przyjmujące, że złożenie takiego wniosku nie jest możliwe przed prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie. Wskazywano, że pogląd przeciwny musiałaby prowadzić także do uznania za dopuszczalne dochodzenie roszczenia o odszkodowanie w czasie stosowania tymczasowego aresztowania, co także przyznaje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego orzeczenia za niefunkcjonalne. Co jednak ważne wskazywano w takich sytuacjach, że nie można pomijać faktu, iż przy dokonywaniu oceny, czy w sprawie doszło do spełnienia przesłanki ogólnej określonej w art. 249 § 1 k.p.k., trzeba również brać pod uwagę końcowe rozstrzygnięcie w sprawie, bowiem o niewątpliwiej niesłuszności tymczasowego aresztowania w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. przesądza nie tylko stan dowodów w chwili stosowania tego środka zapobiegawczego, ale też stan oceniany z uwzględnieniem ostatecznego rezultatu postępowania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 roku, sygn. I KZP 27/99, OSNKW 1999, nr 11-12, poz. 72). Podkreślano przy tym, że za niewątpliwie niesłuszne, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. uważa się takie tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. oraz tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), powodujące dolegliwość, której nie powinien doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a także, w szczególności, prawomocnego jej rozstrzygnięcia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 roku, sygn. akt I KZP 27/99; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 września 2013 roku, sygn. akt II Aka 277/13 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2006 roku, sygn. akt I KZP 5/06).

Reasumując więc tę część rozważań wskazać należy, że w stanie prawnym sprzed 01 lipca 2015 roku dopuszczalne było złożenie wniosku o odszkodowanie oraz zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie (art. 552 § 4 k.p.k.) przed uprawomocnieniem się orzeczenia kończącego postępowanie karne w sprawie, w której orzeczono ten środek zapobiegawczy, o ile nie jest on już stosowany i o ile roszczenie nie opierało się na twierdzeniu o braku dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił przestępstwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2008 r. sygn. II KK 293/07). Wynika to z faktu, iż niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie ma miejsce przede wszystkim wtedy, gdy było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k., niezależnie od rodzaju wydanego orzeczenia kończącego postępowanie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 marca 2014 r. II AKa 6/14). W

tym przypadku ocena słuszności stosowania tymczasowego aresztowania dokonywana jest bowiem z punktu widzenia okoliczności istniejących w chwili jego stosowania, a więc do rozstrzygnięcia sprawy nie jest konieczna – co do zasady - znajomość treści ostatecznie zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

Wskazać więc należy, że z wniosku (dodatkowo potwierdzonego treścią zażalenia) J. B. wynika jednoznacznie, że opiera on swoje żądanie na fakcie stosowania tymczasowego aresztowania wbrew przesłankom określonym w rozdziale 28 k.p.k., przy czym nie kwestionuje on swojego sprawstwa – a więc nie opiera roszczenia na braku podstawy faktycznej z art. 249§1 kpk – a wręcz wskazuje, że przyznaje się do zarzucanego czynu i chce poddać się karze.

W tym więc kontekście i mając na uwadze powyższą argumentację stwierdzić należy, że co do zasady w dacie wnoszenia wniosku uznać należałoby je za skuteczne i wymagające merytorycznego rozpoznania.

Zwrócić jednak należy uwagę, że postanowienie sądu zapadło już po wejściu w życie nowelizacji kodeksu postępowania karnego, co – z przyczyn wskazanych niżej – ma wpływ na ocenę zasadności rozstrzygnięcia sądu I instancji.

Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 1 pkt 193 ustawy nowelizującej został dodany art. 553 § 4 k.p.k., który stanowi, że „Roszczenie o odszkodowanie nie przysługuje również, jeżeli przed wystąpieniem z tym roszczeniem okres wykonywania kar, środków karnych, środków zabezpieczających lub środków przymusu, których dotyczy wnioski o odszkodowanie, został zaliczony oskarżonemu na poczet kar, środków karnych lub środków zabezpieczających w innym postępowaniu, co nie wyklucza dochodzenia roszczeń o zadośćuczynienie z powodu ich wykonania.” oraz zgodnie z art. 1 pkt 194 ustawy nowelizującej został dodany art. 553a k.p.k., który stanowi, że „Ustalając wysokość odszkodowania, sąd uwzględnia zaliczenie oskarżonemu okresu niesłusznego stosowania kar, środków karnych, środków zabezpieczających lub środków przymusu, których dotyczy wnioski o odszkodowanie, na poczet kar, środków karnych lub środków zabezpieczających orzeczonych w innym postępowaniu.”, które to przepisy w części uregulowały kwestie dotychczas nieuregulowane a wynikające li tylko z orzecznictwa i poglądów doktryny. Zaznaczyć należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego zgodnie z przepisami przejściowymi zawartymi w ustawie nowelizującej, w tym przede wszystkim art. 27, art. 29 oraz art. 40 przepisy art. 553 § 4 k.p.k oraz art. 553a k.p.k. obowiązują w treści nadanej im przez odpowiednio art. 1 pkt 193 i art. 1 pkt 194 ustawy nowelizującej w postępowaniach następczych z chwilą wejścia tejże ustawy w życie, czyli od dnia 1 lipca 2015 roku. Ustawodawca nie zawarł bowiem w żadnym z przepisów przejściowych ustawy nowelizującej wprost wskazania, że w postępowaniu następczym w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne skazanie oraz niesłuszne stosowanie środków przymusu należy stosować Rozdział 58 k.p.k. w brzmieniu dotychczasowym.

Zgodnie z art. 27 ustawy nowelizującej, kolizje czasowe pomiędzy przepisami poprzednio obowiązującymi a przepisami obowiązującymi w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, co do zasady są rozstrzygane w oparciu o zasadę bezpośredniego stosowania ustawy nowej; przepisy ustaw wymienionych w art. 1-26 ustawy nowelizującej (w tym przepisy Kodeksu postępowania karnego) w brzmieniu nadanym tą ustawą, stosuje się do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie, jeżeli ta ustawa nie przewiduje odrębnego uregulowania.

Z art. 29 ustawy nowelizującej wynika, że w razie wątpliwości, czy stosować przepisy poprzednio obowiązujące, czy przepisy w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, należy stosować uregulowania nowe, w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku.

Reguła intertemporalna zawarta w art.40 ust. 1 ustawy nowelizującej dotyczy zaś wąskiej grupy przypadków, w ramach których, jeżeli orzeczenie dające podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia w rozumieniu rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą zostało wydane przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej i na podstawie przepisów dotychczasowych roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienie nie mogło być dochodzone w postępowaniu karnym lub cywilnym, przedawnienie tego roszczenia w rozumieniu art. 555 k.p.k. następuje nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej. Zgodnie ze zdaniem drugim art. 40 ust. 1 ustawy nowelizującej, roszczenie jednak nie przysługuje, jeżeli orzeczenie zostało wydane wcześniej niż 3 lata przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd, wyrażony w uzasadnieniu wyroku tutejszego Sądu Apelacyjnego z dnia 27 sierpnia 2015 roku,

sygn. akt II AKa 131/15 (niepubl.), że „ta norma intertemporalna niewątpliwie dotyczy roszczeń o odszkodowanie oraz o zadośćuczynienie związanych ze stosowaniem środków przymusu innych aniżeli tymczasowe aresztowania i zatrzymanie, za które Kodeks postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku, tj. przed dniem wejścia w życie wskazanej powyżej ustawy nowelizującej, nie przewidywał możliwości dochodzenia odszkodowania ani zadośćuczynienia”.

Uregulowanie zawarte w art. 40 ust. 1 ustawy nowelizującej nie odnosi się do roszczeń odszkodowawczych za niesłuszne tymczasowe aresztowanie, bo te roszczenia pod rządami dawnego prawa mogły być dochodzone.

Mając powyższe na uwadze należało w nieznaczej części zrewidować dotychczas przyjmowane poglądy dotyczące uprawnienia do wystąpienia z żądaniem, o jakim mowa w art. 552 § 4 k.p.k. wyrażony w orzecznictwie (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II AKz 105/13, LEX nr 1321953). Przyjąć bowiem należy, że o ile uprawnienie takie rzeczywiście powstaje w dacie zaprzestania stosowania tymczasowego aresztowania, co oznacza, iż dopuszczalne jest złożenie wniosku o odszkodowanie oraz zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie już po ustaniu stosowania tego środka zapobiegawczego, tak podjęcie rozstrzygnięcia w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia zgodnie z Rozdziałem 58 Kodeksu postępowania karnego nie jest możliwe przed uprawomocnieniem się orzeczenia kończącego postępowanie karne w sprawie, w której orzeczono ten środek zapobiegawczy. Obecnie obowiązujące przepisy dotyczące rzeczony materii, w tym art. 553 § 4 k.p.k. wprost ogranicza bowiem roszczenie o odszkodowanie do przypadków, gdy przed wystąpieniem z tym roszczeniem okres wykonywania środków przymusu, w tym tymczasowego aresztowania, których dotyczy wnioski o odszkodowanie, nie został zaliczony oskarżonemu na poczet kar w innym postępowaniu, co, jak wskazuje rzeczony przepis, nie wyklucza dochodzenia roszczeń o zadośćuczynienie z powodu ich wykonania. Drugi z wymienionych przepisów – art. 553a k.p.k. stanowi dyrektywę postępowania nakazującą przy ustalaniu wysokości odszkodowania, uwzględnienie zaliczenia oskarżonemu okresu niesłusznego stosowania środków przymusu, których dotyczy wnioski o odszkodowanie, na poczet kar orzeczonych w innym postępowaniu.

Wskazane przepisy choć nie regulują całości problematyki związanej wpływem zaliczenia wykonywania środków zapobiegawczych na poczet kar, to dają silny asumpt do twierdzenia, że brak ustaleń w tym zakresie oznacza niemożność rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o odszkodowanie.

Mając na uwadze wszystkie wyżej przytoczone poglądy przyjąć należało, że zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania może zostać dokonane albo na poczet kar orzeczonych w tej samej sprawie, której ten środek zapobiegawczy był stosowany albo na poczet kary wykonywanej w innej sprawie, którą skazany odbywał w trakcie wykonywania tego środka zapobiegawczego. Za każdym razem zaliczenie takie wyłącza późniejsze skuteczne wystąpienie z roszczeniem o odszkodowanie i jednocześnie nie wyłącza możliwości dochodzenia roszczenia o zadośćuczynienie, o ile zostanie dokonane przed złożeniem wniosku. Jeśli zaliczenie takie zostanie dokonane już po złożeniu wniosku a przed wydaniem wyroku w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowania, należy okoliczność tą uwzględnić – zgodnie z dyrektywą z art. 553a k.p.k.

Wszystko to przekonuje, że brak orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w której środek zapobiegawczy był stosowany, uniemożliwia wydanie orzeczenia w przedmiocie dochodzonego roszczenia.

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że Sąd Okręgowy zasadnie, w realiach sprawy, z uwagi na treść wniosku inicjującego postępowanie o odszkodowanie i zadośćuczynienie orzekł o jego zawieszeniu. Argumenty podniesione przez skazanego w zażaleniu nie są obecnie trafne.

Należy również podkreślić, że w sprawie z wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie, ewentualne skazanie czy też jego brak w postępowaniu, w którym ów środek zapobiegawczy został zastosowany rzutuje na ewentualne ustalenia co do prawidłowości przesłanek zastosowania środków zapobiegawczych, w tym nie tylko przesłanki z art. 249 k.p.k. a zatem należy do kręgu ustaleń faktycznych

umożliwiających całościową ocenę sytuacji wnioskodawcy, w tym ustalenie wysokości ewentualnie należnych odszkodowania i zadośćuczynienia, jednakże zgodnie z dotychczasowymi poglądami wyrażonymi.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że w obecnym stanie prawnym rozstrzygnięcie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie nie sprowadza się tylko do oceny decyzji o zastosowaniu tego środka zapobiegawczego oraz decyzji ją uchylającej, ale chodzi również o kwestię wysokości szkody spowodowanej niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem oraz wielkości krzywdy, jakiej doznała z tego tytułu osoba tymczasowo aresztowana, a dla tych ustaleń niezbędnym staje się zbadanie wszystkich przesłanek zastosowania tego środka zapobiegawczego, co należy dokonać na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, w tym także treści końcowego orzeczenia zapadłego w postępowaniu głównym, w szczególności w kontekście rozstrzygnięć dotyczących ewentualnego pochłonięcia okresu tymczasowego aresztowania orzeczonymi karami.

Mając na uwadze całość powyższych rozważań, orzeczono jak na wstępie na podstawie powołanego przepisu o utrzymaniu zaskarżonego postanowienia w mocy.